

LANCZKOR GÁBOR

Made in China

Körbefordul saját tengelye körül
az égi folyam
csillagait fövenyére sodorva;
Fényes, viaszos füst
Tekergőzik a mécsesek fölött,
Lázongás északon,
Bepettyezi a kék égboltot –
Nyolc égtáj ismétli fejében
Nevét, mint a kakukk;
Menekvő seregélycsapat
köd prése a völgyben
gyomorgörctől gágogó vadlibák
szél-csapkodta bambuszok;
hét évem: itt.

*

Nem embertől, a hét tóhoz szólnak ezek a versek:
Esőzés; üres folyó; utazás,
Villám fagyott felhőből, vad eső alkonyatkor
A kabintető alatt egyetlen lámpás égett.
A nádszálak nehezek; hajolnak;
és a bambuszok mintha jajognának mind.

Ősz holdja; hegyek emelkednek a tavak körül
a naplemente ellenében
Az est mint felhőfüggöny,
pára a csobogástól; és mögötte
fahéjszálak hosszú, éles tüskéi,
hideg dallam a nád közt.
A hegy mögötti kolostor harangszava
idáig hozatja magát a széllel.
Vitorlák jártak itt áprilisban; tán visszatérnek októberben
Hajók fakulnak ezüstté; lassan;
A napkorong magában lobban ki a folyón.

Hol borszín lobogó issza föl a napnyugtát
Kémények füstölnek ellenfényben
Havazás viharzik végig a folyón
A világ nefritkőbe zárva
Kis hajó inog, mint egy lámpás,
Az áramló víz csomós a hidegtől. És Szan Jinnél
Ráérős népek élnek.

Vadludak totyognak ki a homokpadra,
Felhők nyomulnak a tört ablaküveghez
Széles víz; vadludak választják le az őszt
Varjak zszibonganak a halász-lanternák körül,
Fény terjed szét az északi szemhatáron;
Hol kölykök rákásznak a kövek között.
Ezerhétszázban járt Csing e hegyi tavaknál.
Fény terjed szét a déli szemhatáron.

A csatorna még mindig Ten Si iránt tart,
bár maga öröme építette az öreg király

Nap föl; munka
napszállta; pihenni
jó helyen áss és idd vizét
ásd föl a mezőt; edd gabonáját
Császári hatalom? és nekünk mi az?

A negyedik; a csend dimenziója.
És a hatalom a vadállatok fölött.

*

Utazás haza; a fehér ég fagyott felhői;
mint jégtábla, rian az égbolt,
esőpettyek a száraz homokon;
Ecetes szél a keleti hágók felől
Pinty hintázik sarjú bambuszágokon.
Lezuhog a fagyott felleg,
Nem úszik el az égen
Naptól égve;
Fűzek barkái lepték be a teraszom,
Huszonhárom húr mozgatja a bíborszínű császárt;
Fakó fenyőtű-szöttesen mécssek,
Eső-tüllbe bújt szél

Tart kelet felé; nem
hittem, itt vagyok.

*

Felhő fakad a sziklából;
Gyűjtők pecsétjei a bolyhos hegyvidék fölött
nap; majd hold;
Vad mezők októberben;
Cikázó rizstáblák örült fecskékkel;
Hol egykor kövek olvadtak az eget megforrasztani,
Minek nyeljek itt sárga aranyat
Mért egyek fehér jádét?
Bugyog föl a földből az őszi eső;
Zsibbadt szitakötő kavarog
A zombékos vadcsapásai fölött –
Jégmadár-zöld; jégmadár-kék;
Tikkasztó tavaszi felhők,
fenyők ernyői.

*

Hideg nádszálak tövis-levelekkel;
telivérjeinknek sovány táplálék.
Te túlon túl alacsony rangú vagy:
Nem táncolhatsz.
Vendégünk az ég fia,
a piros sárkány magvából.
Jós-felhők fölgöngyölve a mennyben, mint zászlók;
Jázminbokor alatt halódó madár –
szagos tegezben tárolt nyilak
röpte érződik a levegőben.
Alkony-szélben, röptetett esőben
Moha-érmék híznak kőteknősbékákon;
Sarjú bambuszágak; szikla
tisztá, mint a víz.

*

Nem ismerni rá az elvirágzott fákra
Szirmok borította part.

*

Csípős alkony
Fogatom, mint egy madárfészek;
éjjeli hegycsúcsok;
tömlőm borral tele.

A bimbós gallyak
kipattannak,
Lojangtól Csanganig kígyóznak a kocsik
Zöld szemű tábornok
Tudja a menny akaratát
mészfolt a farkasibolya-levélen;
Lehagy a május; maradok;
Lovam sörényében
Zöld rézpénzt kovácsolnak
A démonok.

*

Délre, keletre ezer tartományt
Itat át a zöld
Mint festék a fehér szövetet.
Bimbós aranycsengettyű-fa alatt
Baknyúl ugrándozik
a holdon felhők zúgnak,
mint a tavaszi vizek;
A duzzadó nagy folyam ködében
Szellemeik csapái.
A vízmosás mélyén megmaradt a hó;
őz issza hideg olvadékát
Házam messze.
Mint egy őszvér, meddő
köves föld salakja.

*

Ne ültess fákat a kertben;
A rothadó vadszedrek illata
hajnalban
mint a jázminé;
mályvák bütykös lándzsái
A földbe szúrva
Markolatáig
egy görbe kard.
Kivénhedt pontyok
Dobálják magukat a víz fölé,
Soványak, mint a sárkányok.
Akár egy makacs gyökeret,
fölhúztam a napvilágra
a rozsdás pengét.